

πράγμα; τής έλεγε κάθε λίγο ο Σκαρφάλης με μεγάλη λύπη και απορία.

— Πώς μπόρεσα να κάνω ποιό; είπε με μεγάλο θυμό η Μαρριόλα κутτάζοντας με τα μάτια στηλωμένα στην πύλη του μοναστηριού. Αυτό είναι ανυπόφορο! αισθανόμαι άηδία να βλέπω πώς ο ίδιος άνθρωπος είναι τόσο σκληρός ώστε να βάζει με τονού του τέτοιες κακές ιδέες για την κατοικία τή θεία του, που τόσο

δικά την κατηγορώ. Καθώς εφθάναμε 'ς αυτό το μοναστήρι, ευλογίστηκα με λύπη της ψυχής όλων των κυκλητικών που έφαγα τόσα χρόνια τώρα, όταν ήμουν άμαρτωλή' και θέλησα να συμπουλεύθω

αυτή την κόττα τί ήμπορούσα να κάνω για να εξαλείψω της άμαρτίες μου' άλλ' αυτή δεν ήθελε να με περιμείνει για να μ' άκούσει κ' εγώ φοβήθηκα να μη χάσω την ευκαιρία και γ' αυτό έτρεξα από πίσω της. Πιστεύω ότι θα ντιρέπεσαι και συ τότε, ανηψιέ μου. 'Αλλ' έστ' άφήσου με πεία αυτό το ζήτημα' εγώ έχω άγαθή ψυχή και ελπίζω ότι θα πάρος παράδειγμα από μ'ένα.

Ο φτωχός ο Σκαρφάλης απεστομώθη απ' αυτήν την υποκρισία και δεν είπα τίποτε. Έξηκολούθησαν το δρόμο τους σιωπηλοί. Όταν έβρισκαν στο παλάτι του Λέοντος, ή Μαρριόλα έστρώσε το κεφάλι της και έκαμε την κδιάφορ' από μέσα της όμως έτρεμε.

(Έπειτα συνέχεια)

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΛΟΥ

B

Δέ λαγγεύουνε τα μάτια
Που άντικρύζουνε τρικυμίες,
Και οι βαρκοϋλές τους έίε άτια
Στου Πελάου τις έρημιές.

Δέ φοβώνται δχι! τα στήθη
Που βαρουνε οι Άνεμικές,
Και οι Νεράιδες απ' τα βύθη
Τά σαλεύουνε οι κακές...

Μήτε τρέμουνε τα χέρια
Που τ'ό δοίκα ένω κρατών,
Με τά κύματα ως σιάστέρια
Τά καϊκάκια τους πετών...

Τ' είναι οι ναύτες να φοβώνται
Μία καρδιάς ασωματιές,
Που μερόνυχτα χτυπιώνται
Με τής Μπόρας τις φωτιές;

Τί για ναύτες οι πολέμοι
Και οι βροντές των κανονιών,
Που δε σκιάζουνε οι Άνέμοι
Στις φτερούγες των πανιών;

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Ο ΚΑΛΟΣ ΣΚΥΛΟΣ

(Συνέχεια και τέλος. Ίδε σελ. 401)

Τας ακόλουθους ήμέρας, ο Θανάσης παρετήρησεν, ότι ο αφεντικός του τον επέβλεπε διαρκώς. Το μίσος του εναντίον τού σκύλου, γεννηθέν από την νύκτα της κλοπής, ηξήσεν και ο κακός υπηρετής απεφόσισε να τον εκδικηθή.

Από τότε του έδιδε συχνά κόκκαλα με το χέρι του, τον εχάιδευσε και τον έπεριποιείτο πολύ. Ο δε Σουλτάνος έφαινετο ως να έληθμόνησε το έπεισθέν, αφού μάλιστα ο Θανάσης έδειγνε τώρα τιμωρία παραδειγματική.

Μίαν ήμέραν, πολύ πρωί, ένψ οι κάτοικοι της άρρεπαύλεως ήσαν ακόμη βυθισμένοι εις τον ύπνον, ο Θανάσης έσηκώθη, έφώναξε τον σκύλον, τον εχάιδεψε, τού έδωσεν ένα μεγάλο κόκκαλο και τον έτράδηζε προς το ποτάμι.

Έκει, πριν το ζών υποπεύσει τίποτε κ' ένψ έρροκάνιζεν ακόμη το κόκκαλόν του, ο Θανάσης τού έπέρασεν έξαφνα εις τον λαιμόν ένα σχοινί, από το όποϊον ήτο δεμένη μία μεγάλη πέτρα, και προσεπάθησε να τον σπρώξει ώστε να πέσει εις το νερό.

Άλλ' έλογάριασε χωρίς την δύναμιν τού σκύλου, ο όποϊος άντεστάη τόσον καλά, ώστε ο υπηρετής, έπιμένων και αγωνιζόμενος να τον πετάξει, ποραπάτησε, έγλύστρησε και, αντί τού σκύλου, έπεσεν εις το ποτάμι αυτός.

Δέν ήξευρε να κολυμῶ. Κινών άτάκτως χέρια και πόδια, εξέφώνιζεν άπελπισμένος, άλλα δέν τον ήλκουε κανείς.

Η δέ δύναμις τού ρεύματος ήτο μεγάλη και βεβαίως θα τον παρέσυρε προς ένα μικρόν κατορράκτην, ο όποϊος ένικνούσε τον νερόμυλον.

Τότε ο Σουλτάνος, αφού με μίαν Ουρματιήν δεξιότητα απηλλάγη από το σχοινί, το όποϊον ο εχθρός του δέν είχε προφοχίον να σφιξή, άρκετά δυνατά, έπισεν εις το ποτάμι κ' έβυθισθη εις τον νερόν επανειλημμένως, διά να σώση εκείνον, ο όποϊος έμελέτησε τον πνιγμόν του. Μετά πολλάς γενναίας προσπαθείας, κατήρθωσεν επίτελους ναρπάξη την Θανάσην και να την αναϊθάσει εις τόν έπαρόκειαν.

Δέν ήρκει αυτό έπρεπε τώρα να φθάσει εις την όχθον. Και κρατών τον υπηρετήν προσεκτικά με τά δόντια του, κατήρθωσε να τον βγάλη έξω και να τον άφιση λιπόθυμον επί της χλόης.

Όταν ο Θανάσης συνήλθεν από την λιποθυμίαν, είδε τον Σουλτάνον, ο όποϊος τού έγλειψεν όλονέν το πρόσωπον διά να τον έμψυχώση. Τότε ένόησε τά πάντα.

— Καλό μου σκυλί! έψιθύρισεν, ένψ τά θ'όρμα του δάκρυα έπιπταν επάνω εις την βρεγμένην γούναν του ζώου ήθελα να σε σκοτώσω και συ μευ σώσεις τη ζωή! Έχεις καλύτερη ψυχή από μένα και με τη γενναία σου πράξι με διορθώνεις για πάντα!...

Ο Σουλτάνος, ως να ένουσεν αυτά τά λόγια, επηγαίνονήρχετα τώρα, γαυρίζων με χαράν.

Ο κύρ Ζαχαρίας, τον όποϊον ή άπουσία τού υπηρετού, συμπίπτουσα με την άπουσίαν τού σκύλου, είχε βάλει εις ύποψίαν, έβασσε μετ'όλιγον εις την έχθην τού πέτρου και έξεπλάγη βλέπων τον Σουλτάνον εις διαγύμεις και προσεβόητας με τον υποτιθέμενον κλέπτην.

Η έκπληξις του έμεγάλωσεν ακόμη, όταν είδε τον Θανάσην μουσικ υμένον, να σηκώνεται έπιπόπως και να έρχεται εις προϋπάντησιν του, λέγων με ταπεινόν ύφος και αδύνατην φωνήν:

— Άφέντη κύρ Ζαχαρία, πρέπει να σου τά φανερώσω όλα και του λογου σιυ έπειτα κάμε ό,τι θέλεις!

Και τού διηγήθη λεπτομερώς όλα τα συμβάντα, από την άπόπειραν τής κλοπής τού σάκκου με το σιτάρι, έως την σκηνήν τού διεδραματιστην πρό όλίγου.

— Δέν ξέρω τί έγινε μέσα μου, είπεν εις το τέλος, άλλ' άνα είδα πώς ο Σουλτάνος, με τόσον κόπο, μευ έσωσε τη ζωή, ένψ εγώ, τόσον καιρό τώρα, έμελετούσα το θάνατό του, —άμα κατάλαβα πώς με ζωογονούσε με τη θερμή του πνοή αύτός που, μία στιγμή προτέτερα, τού έδισα πέτρα στο λαιμό για να τον πνίξω, —ντράπηκα τον έαυτό μου και ώρκίσθηκα να ξαναγίνω τίμιος άνθρωπος. Θα με βοηθήσης και του λόγου σου και θα με κρατήσεις, μ' όλα αυτά, στην ύ-

προσία σου; Σου δίνω το λόγο μου, κύρ Ζαχαρία, πώς από σήμερα θα είμαι ο πιο πιστός και τιμίος δουλευτής σου!

Ο κτηματίας ευμενήςθη από αυτήν την αυθόρμητον εξομολόγησιν. Άφού ο Σουλτάνος, —ισκέθη, —ο μόνος μάρτυς τής πρωϊνής σκηνής, έστρεφίτο τού λόγου, ο Θανάσης, αν ήθελε, δέν ήμπορούσε να πλάσει πάλιν κανένα παραμύθι, όπως δια την νύκτα της κλοπής; Άρα ο υπηρετής πραγματικός ειχεν άπικρασία να έινε είλικρινής και τίμιος.

— Καλά, του είπε, σε συγχωρώ κ' ελπίζω να μη με κάμεις να μετανοήσω για την καλωσύνη μου.

— Μείνε ήσυχος, αφεντικό, απεκριθη ο Θανάσης, χαϊδέων τον σκύλον' θα μοιάσω κ' εγώ του Σουλτάνου που θα τον αγαπώ πάντα σά σωτήρά μου.

Ο Θανάσης εκράτησε τον λόγον του. Το παράδειγμα του καλού Σουλτάνου τον είχε μεταμρφώσει και ούτε ο Ζαχαρίας είχεν εις το έξής πιστότερον ύπηρέτην, ούτε ο σκύλος καλλίτερον φίλον.

(Clotilde Leclere)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝ ΚΑΙΡΩ ΠΟΛΕΜΟΥ

Άγαπητοί μου,

Ι παρρωταί Αθηναίσι του παλαιού ουραυ, —οι περίφημοι ζητωπόλεμοι του 97, —

σαν έπιμόπως δύο πράγματα: πρό τού πολέμου, να κάμνη ο λαός διαδηλώσεις και να δειχνη το μένος και τον ένθουσιασμόν του με φωνάς και μετά την κήρυξιν τού πολέμου, να κλείσουν τά θέατρα, τά κέντρα των διασκεδάσεων, ως κι' αυτά ακόμη τα καφενεία, και ή πρωτεύουσα να βυθισθή εις σιωπήν, εις σκότος και εις πένθος. Εύτυχώς, ούτε ή μία χωρίς τούς έγινεν, ούτε ή άλλη. Και ένψ, καθ' όλην την διάρκεια της έπιστρατεύσεως, ο λαός έκαμνε το καθήκόν του χωρίς θόρυβον, χωρίς φωνασκόν ψευδοένθουσιασμόν, με ήσυχίαν, με σοβαρότητα, με άπαρασταιτικότητα και με το έσωτερικόν, το άληθινόν εκείνο αίσθημα, το άντάξιον τής περιστάσεως, άφ' έτέρου ή συνήθης ζωής της πόλεως δέν διεκόπη ούτε μίαν ήμέραν, και μετά την έναρξίν ακόμη τού πολέμου, όλα τά κέντρα των Αθηνών, και αυτά τά θέατρα, έξηκολούθησαν να λειτουργούν. Είνε ά-

λήθεις, ότι δια τά θέατρα αί διαμαρτυριαί των πατριωτών κατ' όλίγον να είσχυοεθούν κ' ένα βράδυ ή Αστονομία ήμπίδισε τάς παραστάσεις. Άλλ' εύθύς την επομένη ή Κυβέρνησις έδωσε διαταγήν να έξακολουθήσουν κ' εδήλωσεν, ότι κανείς λόγος δέν ύπήρχε να φανή ή πρωτεύουσα τού Έλληνισμου ως πενθηροσσα εις ήμέρας εθνικής χαράς και υπερηφάνειας. Έτσι οι παραξενου πατριώται ήναγκάσθησαν να σιωπήσουν. Και μέχρι τής στιγμής που σας γράφω, οι Αθηναί έξακολουθούν να ζουν την συνήθη ζωήν, με μόνην την διαφοράν ότι ή κίνησις εις τά κέντρα είνε πολύ ζωηρότερα τώρα, ένεκα τής συρροής των ξένων, έπαρχιωτών, τευροκομηριτών, έθελοντών, έπιστρατών, άνταποκριτών, άπεσταλμένων, κτλ. Τά θέατρα παριστάουν, ει κινηματογράφοι λειτουργούν, αι μουσικαί παιζούν, τά καφενεία, τά ζαχαροπλαστεία, τά ζυθοπωλεία των κέντρων είνε άνοικτά μέχρι βαθείας νυκτός, τά σχολεία, τά μαγαζεία, τά εργοστάσια εργάζονται, και παντού βλέπει κανείς κόσμον, πλήθος πυκνόν, κινούμενον, περιφερόμενον, συνωστιζόμενον, καθήμενον. Κάθε τόσον το άναστατώνουν οι έφημεριδοπώλαι με τά τρεχάματα και τάς φωνάς των: — Η δεύτερα έκδοσις τής «Εστίας»!... ή τρίτη έκδοσις των «Καιρών»!... το παράρημα της «Νέας Ημέρας»!... Και όλοι σπεύδουν να προμηθευθούν το νέον έντυπον, το όποϊον, κατά κανόνα πλέον, θ'αναγγελή και μίαν νέαν νικην των συμμάχων. Τότε σχηματίζονται όμιλοι, άντηχούν ζητωκραυγαί και αί διάφοροι όρχήστραι παιζούν ενάλλαξ τούς εθνικούς ύμνους των Βαλκανίων. Η χαρά, ή αγαλλίασις, ο ένθουσιασμός βασιλεύουν παντού. Αυτός ο πόλεμος, εις τας Αθήνας, όμοιάζει με πανηγύρι.

Άλλ' οι νικαι, θα ήητε, αναγγέλλονται μαζί με άπωλειάς. Είνε οι νεκροί τού πολέμου, οι τραυματίαί... Η σκέψις ότι χάνονται τόσοι άνθρωποι, δέν έλαττώνει την χαράν τής νίκης; Βεβαίως. Οι νεκροί τού πολέμου, όπως σας έλεγε προχθές και ή Διαπλάσις, δέν πενθούνται, άλλα μαγαζίζονται. Πώς είνε δυνατόν να υπάρξη νικη χωρίς άπωλειάς; Και άπέναντι εκείνου, το όποϊον κερδίζει σήμερα ο Έλληνισμός και ο Χριστιανισμός της Ανατολής εν γενει, αι άπόλεις είνε μικραί. Διά τούό ή χαρά δέν κατασφίριεται. Και δια τούτου, μετά την πρώην στιγμήν, μετά την θίθεράν σκέψιν την άπειθυνομένην προς τούς μακαρίους κ' ένδόξους καιρούς, ή χαρά επανέρχεται κατακρητιτική κ' έπικρατεί. Είνε ή εθνική αγαλλίασις, ή υπερηφάνεια, ή μέθη τής νίκης. Ζώμεν τας μεγαλύτερας ήμέρας τής ιστορίας μας, και

είνε ήμέραι χαρμόουνοι, εύτυχείς. Ναι, κάμνομεν ένα πόλεμον, που όμοιάζει με πανηγύρι. Με μικρς σχετικώς θυσίας εις αίμα, καταγόμεν νίτας, θριάμβους, που θα έχουν άνυπολόγιστον δια το μέλλον μας σημασίαν. Άρκεί να συλλογηθή κανείς εις από σήμερα, τα Βαλκανικά Κράτη, ήνωμένα, ισχυρά, νικηφόρα, άπελευθερωθέντα τούς αδελφούς των, άποτελούν την Έβδόμην Δύναμιν της Ευρώπης.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

(ΜΥΘΙΑΙΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΝΔΡΕΪ ΒΑΛΔΕΣ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΘ' (Συνέχεια)

— Περιποίησιν με καλά, αγαπητέ φίλε, όπως έπεριποιήθης και τον πλοίαρχον. Το έδιόθασα εις τας έφημεριδάς. Επανάλαβε ακόμη μίαν φοράν τον άθλον σου εκείνον... Εναντιμετώξ με το παρκάτω.

— Τότε είχα φάρμακα, έπιδέσμους, απ' όλα. Έδω δέν έχω απόλυτως τίποτε! άνένραξεν ο Πέτρος εν άπογνώσει. Άλλά θα κάμω τάδύνατα δυνατά... Νά, έρχονται άνθρωποι, θα τούς στείλω να φέρουν ό,τι χρειάζεταιται.

Ένισχνυσις.

Τψ έντι, το έδαφος άντήχησεν από διπλούν φρενιτωδή καλπασμόν, και δύο άνθρωποι επήλθησαν κάτω, πριν καλά-καλά σταματήσουν τάλογά των.

Ήτο ο Άντώνης και ο Άναέλμος. Ο Πέτρος έτρεξεν εύθύς να τούς προϋπαντήση.

— Λοιπόν; ήρώτησεν ο πουλλέρος, τού όποϊου ή ζωηρά και φαιδρά φυσιογνωμία έμαρτυρού την επελούσαν ψυχικήν μεταβολήν. Τι συμβαίνει; Πές μου αυτή την ιστορία των χηρήματων, που ένδιαφέρει λιγάκι τούς γιώσσους μου. Δέν ενάτάλαβαν τίποτε και θέλουν να τά πάρουν όλα.

— Θα σας έλεγα να περιμένετε ως να έπιτορήψ η Ίερώνυμος, απεκριθη ο νέος, γιατί 'ς αυτόν έδωσα να φυλάξη τά χηρήματα' άλλα να τος, έρχεται.

Τρόναι, κμπτόμενος υπό το βάρος μεγάλου κορμού δένδρου, ο καλός Άργεντινός έπέστρεψε.

— Νά ένας καναπές! είπε φαιδρως ρίπωντα κατά γής το φορτίον του' καθήστε να τά πούμε.

— Ηγγαينه πρώτα να φέρης τά χηρήματα και τά χηριτά, είπεν ο Πέτρος, τον όποϊον ή ανάγκη έκαμνε να κουτσομιλή και τά ισπανικά.

Ο γιώσσος ύπήκουσε κ' έφερε την δέσμην των χαρτονομισμάτων με το βιβλιάριον.

— Μπα! άνένραξεν ο Άντώνης.

γαλλικά χαρτονομίσματα! τί σπάνιο πράγμα! Χαίρω πολύ να τ' βλέπω... Μα εδώ είνε ολόκληρη περιουσία. "Ολ' αυτό, τ' είχε επάνω του;
— Ναι, μαζί με μερικά χαρτονομίσμα-

«Θά κάμω τα δύνατα δυνατά!...» (Σελ. 407, στ. γ')

τα άργεντινά. 'Εν άπ' αυτά άνηκε στον Πάντσου και τ' ό πήρε.

— Ναι, τ'ό ξέρω... Αυτά όμως;
— Διάβασε, είπεν ό Πέτρος παριστάζων τ'ό φυλλάδιον των επίταγών.

— Μπα, μπα! είχαμε ό γέρον Γάλλος τ'ό καρνέ αυτό είνε τ'ό μαρκησιού Ριονσαί... Πώς ό άνθρωπος αυτός τ'ό είχε επάνω του;... Θά τ'ό τ'ό κλεψε... Μαζί με τ'ά λεπτά βίβλια... Ίδες τ'ό τελευταίο τόσά' όκτώ χιλιάδες φράγκα λέει... Είνε λιπών πώς φανερό πώς τον καταφέρει να σηκώση τ'ά χρήματά του από τήν Τράπεζα και κατόπι τ'ό τ'ό κλεψε.

— Δεν είν' έτσι;
— Μα βεβαίως.

— Τώρα, εξήκολούθησε ό νέος, εξάγων από τ'ό θυλάκιόν του τ'ό πορτοφόλι του, ίδες και αυτά.

— Είνε τ'ά χαριτά τ'ό κόμητις Πέτρου Ριονσαί, υιού τ'ό μαρκησιού! μήπως είδατε είς;

— Ίδού τ'ό πιστοποιητικόν τής ταυτότητός μου με τή φωτογραφία μου.

— Είδατε ό κόμητις Ριονσαί! άνέκραξεν ό γηραιός πουλπέρος μ' έκπληξιν μαζί και σεβασμόν. Τώρα έννοώ τή συγκίνησί σας μπροστά 'ς αυτό τ'ό καρνέ που σάς φανέρωσε τ'ό έγγλημα. Μα τ'ό καρνέ αυτό λέγει και κάτι άλλο: ότι τ'ά χρήματα είνε δικά σας. Μή σ'ος νταύλαξ, ό τ'ά πάρετε πίσω, έγώ αναλαβάνω. 'Οσο για τ'άλλά, τ'άργεντινά, είνε δικά του' άς τ'ό τ'αφίσιωμε για να γιατρευθή.

— 'Επιθυμούσα να πάρετε ένα από τ'ά δικά μου χαρτονομίσματα και να μοιρασθούν άλλο ένα οι δύο αυτοί καλοί γκώσοι.

— Τιποτε. Ούτε αυτοί, ούτε έγώ τ'ό κάνουμε τ'ό για γιά παραδες. Θά τ'ό παίρναμε για προσβολή.

Ο Άνσελμος και ό Τερώνυμος, είς τ'ους όποιους ό ό Άντώνης μετέφρασε τ'ά λεγθέντα, έπεδοκίμασαν. Ο Άντωνής εξήκολούθησε:

— Άς τ'ους άπειρημιώση ό Τισπανός μ' αυτά τ'ου τ'ου μένουν. Έγώ δεν έχω άνάγκη. Άς κυττάζωμε τ'ώρα τήν πληγή του, αφού για να μιλήση, πρέπει να γίνη καλά.

Μονάχ, όσο τον βλέπετε να πηγαίνει καλλίτερα, τόσο να φυλάγεσθε από αυτόν, γιατί είνε ό χειρότερος κακούργος άπ' όσους είδε ποτε ό κόσμος!

Ομιλούντες, έπαιρναν άλλεπάλληλα ματέ, διότι κάθε γκώσος σέβουμένος έαυτον έχει πάντοτε μαζί του τήν μικράν συσκευήν, τήν απαραίτητον διά τήν κατασκευήν τ'ου ποτού.

Είνε επίτηδείατος είς τ'ό νανάπτη φωτιάν με τ'ά πλέον άλλόκοτα ύλικά, τ'ό δέσμα τής μικράς προχής που βρά-

«Μπα! γαλλικά χαρτονομίσματα!...» (Σελ. 407, στ. γ')

ζει είνε δι' αυτόν ή γλυκυτέρα μευσική. Άφίσας λοιπόν τ'ους δύο γκώσσους είς τήν τέρπην των άνασχόλησιν, ό Πέτρος και ό γηραιός του φίλος έπέστρεψαν παρα τόν τραυματίαν, τ'ου όποιου οι πόνοι είχαν αυξήση. Με δεξιάν χείρα, ό Άντωνής εσή-

κωσε τον αυτόσχέδιον επίδεσμον και τον έκύτταξε με μορφαρόν ευσώιονον.

— Τ'ό μάλλινο ύφασμα δηλητηριάζει τήν πληγή, είπε' χριάζεται λινο και δεν έχομε.

Άμέσως ό Πέτρος άφήρεσε τ'ά ένδύματά του και ήρχισε να κόπη είςλωρίδας τ'ό λινόν ύποκάμισόν του, με τ'ό ψαλλίδι που είχε επάνω του.

— Ίδού, είπε.
— Έπρεπε όμως να βγή πρώτα ή σφαίρα, υπέλαθεν ό πουλπέρος' έγώ δεν τολμώ να τ'ό επιχιρήσω' είς;

— Ούτε έγώ. Άς στείλωμε τον Τερώνυμο στην πλησιέστερα πόλι να μ'ας φέρη, ένα γιατρό με κάθε θυσιά...
— Ναι, είνε τ'ό μόνο.

— Τρίγω! είπεν ό γκώσος, ό όποιος τ'ους είχε πλησιάσει, εν τ'ώ μεταξύ και τ'ά ήκουσεν όλα.

Και μετ' όλίγον εκάμπαξεν είς τήν πεδιάδα, τήν όποιαν έψηγεν ό ήλιος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Μ'

Η ΑΓΩΝΙΑ ΕΝΟΣ ΚΑΚΟΥΡΓΟΥ

Παραλήρημα.

Με χλιαρόν νερόν, είς τ'ό όποιον έρριψαν και όλίγον κονιαχ που είχε φέρη ό Άντωνής, έβρεξαν πανιά και τ'ά έπέθεσαν επί τής πληγής. Αυτό άνεκούφισεν όλίγον τον άσθενή. Τ'ού έδωσαν να πιη. Άπό καιρού είς καιρόν τ'ού ήρχετο έλαφρός παροξυσμός 'ς έκτυπούσε τότε τ'ό κεφάλι του είς τ'ό χορτόστρωμα, τ'ό όποιον τ'ώ έχρησιμευεν ως κλίνη.

Ο Πέτρος έφόρεσε πάλιν τ'ά ένδύματά του, χωρίς ύποκάμισον, και εξήλθε με τον φίλον του, διά να συνομιλήσουν.

— Άμφιβάλλω αν θά τήν γλυτώση, είπεν ό Άντωνής. Μ' αυτή τή ζέση, αφού δεν έβγήκεν ή σφαίρα, φοβεύμαι μή γίνη γάγγραινα ή τέτανος.

— Άχ, και όμως πρέπει να σωθ'! πρέπει να μιλήση! άνέκραξεν ή Πέτρος με άπελπίασαν. Πώς να κάμωμε! όσο συλλογίζομαι ότι ό άνθρωπος αυτός ζέρε π'ό βρίσκεται τ'ώρα ό πατέρας μου και, από ένα ακατανόητον μίσος, έπιμένει να σιωπά!...
— Δυστυχισμένο παιδί! έψιθύριζεν ό πουλπέρος, συγκινηθείς μέχρι δακρύων, αυτός που ένόμιζεν ότι δεν είχε πλέον καρδιάν...

— Σε πόση ώρα μπορούμε να χωμε τ'ό γιζτ'ό;
— Αν ό Τερώνυμος τον φέρη στο σπίτι του, μπαρά να τον φέρη σε δύο ώρες, γιατί τ'ό αλογο είνε θαυμασιό.

— Φθάνει να τρέψη τ'ό ίδιο και τ'ό αλογο τ'ου γιζτ'ό...
— Ά, συνήθως έχου καλά αλογά,

γιατί κουράριον πολλόν κόσμο έδω στο Κάμπο... Άν μ'ού φέρη έκείνον που τ'ού είπα, είνε πολύ καλός, μα θά μ'ας γυρέψη, πολλά.

— Όσα θέλη! φθάνει να μου σώση αυτό τον άνθρωπο!

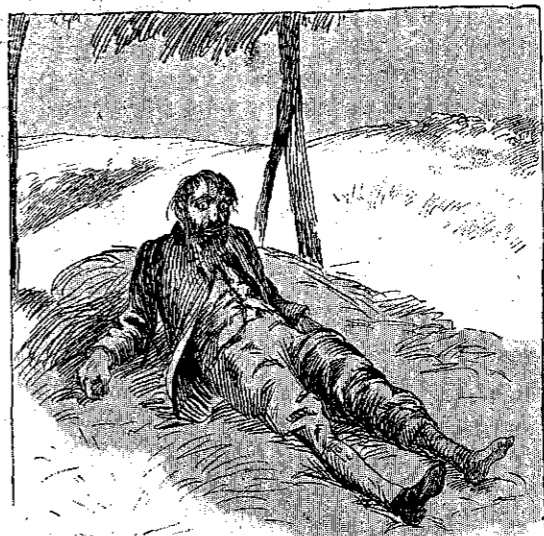
Έπανήλθον είς τ'ό ράντσο και εκάθησαν δια νάνοσουν τ'ό παραλήρημα τ'ου τραυματίου.

Ήσαν φράσεις άσυνάρητοι, λέξεις ακατάληπτοι, άνοητοί βεβαίως είς έπείσοδια από τήν πλήρη έγγληση των ζώνων τ'ου εξημετισμένου αυτοψ κακούργου.

Έπανέβλεπεν έτως εμπρός του τ'ά πολυτύρισμα θύματά του 'ς έγελκυτε με τήν άρροούνην και τήν εύπιστίαν των.

«Γι' όσον δεν θέλου, — έγχε με τήν θωπευτικήν του φωνήν, — έχω χλωροφόρμιο... Είνε πολύ γλυκό, δεν αισθάνεται κανένας τίποτα... ούτε τή μαχαιριά... α, είνε πολύ γλυκειά... Δώστε μου χλωροφόρμιο... έχω στην τσέπη μου... μαζί με τή φωτογραφία του... Τήν κυττάζω κομμάτια φορά... Τόν αγαπούσα πολύ... ήταν τόσο καλός!»
Ο Πέτρος έσοφγγε νευρικώς τον βρυ-

χίονα τ'ου Άντωνή, διότι οι άσυνάρητοι αυτοί φράσεις είχαν τώρα νόημα δι' αυτόν. Έπρεμε σύσσωμος και μετά βίας ε-

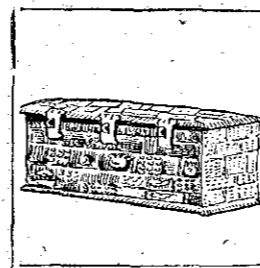

«Δώστε μου χλωροφόρμιο!» (Σελ. 409, στ. α')

ναι τ'ους τ'ά δάκρυα, συλλογίζόμενος ότι ένας άνθρωπος δεν πρέπει να κληθή' όλοι όμως εί μ'ς τ'ου προσώπου του συνεχόντων έπωδύνως ως να έλλαιε.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Τ'ό κιβώτιον των κεφαλών

Τ'ό κιβώτιον τ'ούτο, όπως και ή «λεκάνη των θυσιών», ή δημοσιεύθη είς προηγούμενον φυλλάδιον, προέρχεται από τ'ό Κουμασί. Είνε ξύλινον, έπιστρωμένον με πλάκας χαλκίνας, επεξεργασμένως θαυμασιώς. Και τ'ό έχρησιμποιούν διά να βάζου μέσα τήν κεφαλήν τ'ου θύρατος, μετά τήν θυσιάν εκάστου πάθους, είς τήν αυλήν τ'ου βσιλιέως Πρεμπελί!

Παράδοξος φωλεά

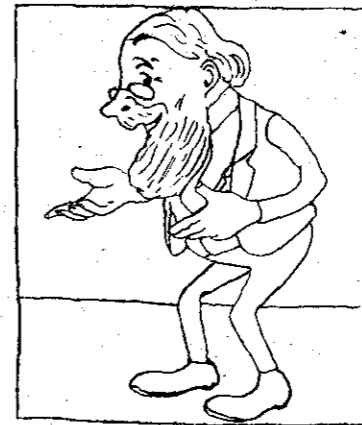
Είς τήν Νερμανδίαν, ένας σπουργίτης έχασε τήν φωλεάν του μέσα είς ένα πειώριον υπόδημα, κρεμασμένον ως σημα άπέξω από έν υποδηματοποιείον. Τ'ό υπόδημα αυτό, από τζιγγον, ήτο φυσικά κούβιον και

είχε τρυπήση είς ένα μέρος από τήν σκουριάν. Ο σκουρ. ί. η; έπιστελέθη τ'ού μικρού άνοιγματος διά να εισέλθη είς τ'ό υπόδημα και να κάμη εκεί μέσα τήν φωλεάν του, ή όποια σείεται συχνά υπό τ'ού άνέμου, αλλά χωρίς οι οισμοί αυτοί να φεύζου τον εισοικον, ό όποιος, φαίνεται, τ'ους έχει συνειθισή, όπως εί Ζακυνθινόί...

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α) Μαγική εικών

Έστίλη υπό τ'ου Έλληνορ Σημαιοφύρου

— Διάβολε! δεν μπορώ να θυμηθώ π'ό έκαί τήν πίπα μου!... Μήν τήν βλέπετε είς πούθενά;

Τ'ό παραλήρημα τ'ου τραυματίου, είς τον παροξυσμόν τ'ου πυρετί, εξήκολούθη: «Κάμνεται μεγάλας προόδους, αγαπητέ μαρκησίε... λαμπρά!... Θα μπορέσατε να διευθύνετε τ'ους γκώσσους μου... λαμπρά!... πολύ καλά!... Δώστε μου χλωροφόρμιο... πινώ πολύ, ύποφέρω... θέλω να κοιμηθώ και να ίδω στην ύπνο μου τήν εικόνα του...»

— Εσιώπησε μίαν στιγμήν 'ς έξαφνα ετινάχθη.

«Πώς μοιάζου! είπε στεναζών. Άχ! χλωροφόρμιο!... Δώστε μου, γιατί πονώ πολύ!»

— Άς φάξωμε! έπρότεινε ό Πέτρος έναγωνίως.

— Ναι, έπεδοκίμασεν ό πουλπέρος' ή τσέπερ του μπορεί να μ'ας μάθουν πολλά.

Έπλησιασαν σιγά τον Σάρδαν, ό όποιος δεν τ'ους άντελήθη από τον πυρετόν.

Αί φωτογραφία τής οικογενείας.

Με πολλές προφυλάξεις, έδγαλαν όλα όσα περιείχοντο είς τ'ά διαφορα θυλάκια τ'ου σάκκου του.

(Έπεται συνέχεια)

β) Διά τ'ους Γαλλομαθείς

Έστίλη υπό τ'ου Συριανού Πολεμιστού

* - b*n - ch*t - b*n - r*t

Νάναγνωσθή ή γαλλική αυτή παροιμία.

γ) Παίγνιον

Έστίλη υπό τ'ου Ίδεώδους Έλληνήδος

A	EY	EY	E	XOH
MO	PAI	NHE	TOC	A
CY	TOC	EI	NO	NOC
GE	POC	NEI	H	ΔH

Να συναρμολογηθούν οι συλλαβαι αυται ωστε να σχηματισθούν πέντε κοινότατα επίθετα.

Άήλωσις: Αί λύσεις—δωσθηέποτε ζητημάτων τ'ου αυτοψ φυλλάδιου, — συνοδεύονται υπό ένός μόνον δικατέπου γραμματοσώμου.

Λύσεις τ'ου 45ου φύλλου

α) Η κατατύμη τ'ου καπετάνιου σχηματίζεται από τον κενόν τής πίπας τ'ου ναύτου φαίνεται δ'ό τ'ό πρόσωπον, άν ή άριστερα πλευρά τής εικόνας, γίνη βάσις.—β) L'oisivité est la mère de tous les vices.—γ) Κόραξ, καρδερίνα, παπαγάλος, καναρινιον.

Ιδε τον Όδηγόν του ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ Συνδρομητοῦ, Καφ. Β

Τ' ΑΡΜΑΤΑ

Όσον κι' αν προοδεύει η τέχνη, δι-δοντας ολοένα τελειότερα και ευμορφό-τερα όπλα, όσο κι' αν λαχταρά το έλλη-νόπολο σφιγγοντας τα νέα τουφέκια, τα εμβορφα και πολυπλοκα, ποτέ η λα-χτάρα αυτή δεν θα φθάση τη συγκίνησι που προξενούν τα ήγια και ιερά εκείνα τ' άρματα τὰ μυριοδοξαμένα.

φανερώνει τώρα όλους τους φόβους του γιά τή μικρή εκείνη ύπαρξη, γιά τους κόπους και τὰ έμπόδια που έχει ν' άπαν-τήση στο δρόμο του, και εύχεται μυστι-κά 'ς τον Θεό να τον αφήση να ζήση, γιά να του εινε πάντα οδηγός και βοηθός. Σε λίγο τὸ ξανακυντίζει. Θά τὸ βλέπῃ με τὸ νοῦ του μεγάλο, άνδρα άξιον αὐ-τοῦ και τοῦ δνόμανόσ του και τῆς πα-τρειδος του, γιαι τὸ βλέμμα του άστρά-φρει γεμάτο χαρά και αγάλλιασι, πὸν νομίζει δει βλέπει τὴν εκτίμησι και τὴν αγάπην τῆς κοινωνίας πρὸς τὸ παιδι του, και γυλά και χαίρει δ' ευτυχῆς πατέρας. Και ὁ μικρός, άμέριμος, χαρούμενος, βαδίζει άφελῆς 'ς τὸ πλάι του με καμάρι.

Γλυκοχάραμα

ΜΑΣ ΕΦΕΡΕΣ, ΘΕΕ, ΤΗΝ ΜΕΡΑ!

Μας εφερες, Θεέ, τὴν μέρα! Έβγήκε ὁ ήλιος, νά, χρυσώνει τὰ σύννεφα, τὸν οὐρανὸ Κἀθε πούλακι ξετροπυνι άπ' τὴν φωλιχά πὸν ήταν κρυφτὸ κι' ὄλο πεταίει 'στὸν αέρα ξεκουρασμένο κι' ελαφρὸ...

Μας εφερες, Θεέ, τὴν μέρα! Απὸ τῆς μάνδρα τῆς μικρῆς μαζὶ με τὰσπρα πρόβατά του πρὸς τὸ βουνάκι ξεκινεῖ ένας βοσκός: γιά συντροφιά του 'στὰ χέρια παίρνει τὴν φλογέρα και περπατώντας τραγουδεῖ...

Μας εφερες, Θεέ, τὴν μέρα! Εἶς τὸν άγρὸ πὸν εινε γεμάτος ἀπὸ σιτάρι άψηλά, ἄθεριστῆς — γέρος γενάτος, — άρχισε κι' ἔλα τὴ δουλιχά κι' ὄλο ἡ φωνῆ του 'στὸν άγέρα τούς σύντροφούς του προσκαλά

Μας εφερες, Θεέ, τὴν μέρα! Όλα τὰ γέμισσε χαρά: 'Η φ' οἱς δλη εύγνωμοσύνη Σ' εύχαριστεῖ, Σε προσκυνά, και 'στὰ πουλάκια φωνῆ δίνει ὡσάν φιλόστοργο πατέρα Σε, τὸ καθένα να ξευμνά!

Κῶμα

ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΙΑ

Πρωῖ-πρωῖ, μόλις ξεπυνοῦσαν οἱ γα-λήνιοι νυκτερινοὶ δρόμοι τοῦ χωριοῦ ἀπὸ τὸν θπον των, τρεῖς-τέσσαρες χωριάτες ἔστέοντο ἔξω ἀπὸ τὴν Δημαρχία. Οἱ άνθρωποι μετ' ὀλίγον ἐδιπλασιόθησαν, ἔτριπλασιόθησαν, μεταξύ των δὲ εὐρί-σκετο και μία χωριατοπούλα με δύο κο-τόπουλα εἰς τὰ χέρια, διὰ τὰ τὰ σπολήση εἰς τούς ἐπιβάτας τοῦ σιδηροδρόμου. Αλλά, τί ἤθελαν ἐκεῖνοι οἱ άνθρωποι, τόσον πρωῖ και με τόσο ψύχραν; Α-

πλούστατα: Έδιάβαζαν τὸ διάταγμα τῆς ἐπιστρατείας, κολλημένο μέσα εἰς τὴν προθήκη, τὴν τοποθετημένην δεξ ἄ-εἰς τὴν πόρταν τῆς Δημαρχίας. Κανεὶς δὲν ἔξεφραζε δυνατὰ τὸν ἔνθουσιασμόν του, ἔκτός ἀπὸ τούς νέους, οἱ ὁποῖοι γω-ρίζουν νά τραγουδοῦν και ὄχι νά φροντί-ζουν, ὡπως ὁ γηραιὸς χωριάτης, γιά τὰ ζᾶ και τὰ παιδιὰ. Αὐτοὶ ἦσαν ἔνθουσια-σμένοι. «Γέρο, Ζήτω ὁ Πόλεμος!»

Ό γέρος τὸν εκύτταξε καλά-καλά, ἐκού-νησε τὸ κεφάλι του και ἀπήντησε. —Ναι, Ζήτω ὁ Πόλεμος... μὰ τί θά γίνῃ ἡ γυ-ναίκα, εἰτοιμόγεννη;

— Αἴ, ἐγὼ τί νά λέω πὸν μου πῆ-ραν τάλογα και τὸ λεωφορεῖο; εἶπε ἄλ-λος χωριάτης.

— Αἴ, δὲν πειράζει, ἔχομε ἀκόμα τ' ἀμπέλια ἀτρούγητα.

— Ναι, ἀτρούγητα! Αλλοίμονο! Τί νά προτοκάμης μ' ἔξη παιδιὰ, βρε ἄδαρφέ;

— Εἶνε μεγάλα τὰ παιδιὰ σου, γέ-ρο; — Μπᾶ, τὸ πὸν μεγάλο εἶνε ἴσαμε δώδεκα χρονῶν. Αἴ, τουλάχιστον ἄς μοῦβερναν τὰ δύο, τὰ τρία, μὰ και τὰ τέσσαρα; Τί νά προτοκάμω τώρα, πές μου τώρα τί νά προτοκάμω; — Αἴ, γέρο! Όλοι θά φροντίσουμε γιά τὴν πα-τρίδα, ἄλλος τὰ παιδιὰ, ἄλλος τὰ ζᾶ. Σε τρέφει ἡ πατρίδα! — Ναι, δὲν λέω, καλά κι' ήγια ὄλ' αὐτὰ, Μὰ ρωτᾶει ὁ ἄλ-λος πὸν θι 'βρω κι' ἐγὼ ψωμί; Νά κόψω ἄπ' τὸν τοίχο;» Και ὁ χωριάτης ἔσταυ-ρωσε τὰ χέρια και τὸν ἔβλεπε καλά-καλά, με κακεντρέχεια, με καρδιὰν κενῆν ἀπὸ ἔνθουσιασμό. Εἶχε τὴν διὰθεσιν νά κλαύ-ση. «Επειτα ἔρριξε τὰ χέρια πίσω κι' ἔτροβῆξε.

Σε λίγη ὥρα ἦρθε τὸ τραῖνο, γι' ἀπά-γιο, Μερικὸί ἔσερναν οἱ ἴδιοι, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, τὰ κόρρα τους γεμάτα μῦ-στο. Η χωριατοπούλα ἔτρεχε ἀπὸ βαγόνι σὲ βαγόνι. «Κυρία, πάρτε κοτοπουλάκια, κυρία! πάρτε». Σε δύο λεπτά ἦρθε και τὸ ἄλλο τραῖνο. Τότε μία φωνὴ ἔσημά-θηκε; «Ζήτω ὁ Πόλεμος! Ζήτω ἡ Πατρι-δα!» Αλλοὶ ἐσήκωναν με βεβιασμένη κίνησιν τὰ χεῖλη τους νά χαμογελάσουν, ἄλλοι ἐπετοῦσαν ψηλά τὰ καπέλλα τους. «Ζήτω!» Τέλλος ἄγρας

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ή μαμὰ τοῦ Μπέμη τὸν συλλαβάνει νά τρώγῃ τὸ γλυκό. — Δὲν μὸς λές, τὸν ἔρωτᾷ, τί θ' ἔλεγες ἐσὺ ἄν ἔβλεπες ἄλλο παιδί νά τὸ τρώγῃ; — Θὺ τούτλεγα: φάγε και τ' ἄλλο και μὴ τὸ ξανακάνῃς!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Συριανοῦ Πολεμιστοῦ

— Πές μου, Γιαννάκη, μίαν φράσιν ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιον.

— «Καὶ ἀπεθλῶν ὁ Ἰούδας ἀπήγγατο.»

— Πολὺ καλά· μπράβο! Και καμμίαν ἄλ-λην;

— «Πορεύου και σὺ και πράττε ὁμοῖος!» Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Περεσῆος

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1913

Θὰ διανεμηθοῦν και πάλιν Δώρα άξίας 1700 δραχμῶν διὰ κλήρον, και ἔν βραβεῖον ἀπὸ 3 ἔως 49 δραχ. πρὸς πάντα ἐπιθυμοῦντα νά τὸ ἀποκτήση.

Η Διάπλασις, τῆς ὁποίας τὸ 34ον ἔτος λήγε¹ τὴν 30 Νοεμβρίου, σὰς προσκαλεῖ νάνανεώσῃς τὴν συνδρομήν σας διὰ τὸ 35ον ἔτος (1913), τὸ ὁ-ποῖον ἀρχίζει ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου.

Η Διάπλασις σὰς υπόσχεται, ὅτι ὁ νέος τῆς τέρμος θά εἶνε πολὺ ἀνώτερος και τοῦ ἐφετεινοῦ. Η δὲ κυριώτερα ἔλξῃς θά εἶνε μία μεγάλη και-νοτομία, περὶ τῆς ὁποίας, ὅταν θά ἐπιτρέψουν αἱ περιστάσεις τῆς Πατρίδος νά πραγματοποιηθῇ, θά πληροφωρίθῃτε ἐν ἐκτάσει.

Η Διάπλασις διατηρεῖ ἀνάξῃτην πάντοτε τὴν μικρὰν συνδρομήν τῆς — 8 δρ. διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν και 10 φρ. διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν, — ἡ ὁποία παρή-χει εἰς τοὺς συνδρομητὰς τόσα προνόμια ἀπέναντι τῶν κατὰ φύλλον ἀγοραστῶν.

Η Διάπλασις, διὰ νάνταρμείνη τὸν ζῆλον τῶν προθυμοτέρων συνδρομητῶν τῆς, θά διανεμη καὶ φέτος ΔΩΡΑ ΑΞΙΑΣ 1700 ΕΝ ΟΛΩ, ΔΡΑΧ. εἰς πάντες Κληρώσεις. Ἐκ τούτων ἡ μία θά εἶνε Ἐξαιρετικὴ Κληρώσις και θά γίνῃ εὐθὺς τὴν

πρωτῇν ἑβδομάδα τοῦ Δεκεμβρίου. Εἰς τὴν κληρωτῖδα θά θεθοῦν οἱ ἀριθμοὶ ὄλων ὄσσοι ἀνεπέωσαν ἢ θάνανεώσουν τὴν συνδρομήν των, ἔτησιαν ἢ ἔξαμηνον, μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου ἐ.ε., θά κληρωθῇ δὲ εἰς μόνος, ὁ ὁποτος θά κερδίσῃ

ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ τοῦ Δανείου Κτηματικῆς Πιστεως τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ΑΞΙΑΣ ΔΡΑΧΜΩΝ 100 με τόκον δραχμῶν 2,50 ἔτησιος και μ' ἐλπίδα ΚΕΡΔΟΥΣ ΔΡΑΧΜΩΝ 50,000

Εἰς ἐκάστην τῶν ἄλλων τεσσάρων Κληρώσεων, θά διανεμῶνται εἰς 50 κερδίζοντας ἀριθμοὺς διάφορὰ Δώρα, άξίας 400 δραχμῶν (διὰ κάθε Κλήρωσιν) τῶν ὁποίων κατὰ-λογος θά δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές φυλλάδιον.

- Η Α' Κληρώσις θά γίνῃ τὴν 15 Ἰανουαρίου, Η Β' Κληρώσις θά γίνῃ τὴν 15 Ἀπριλίου, Η Γ' Κληρώσις θά γίνῃ τὴν 15 Ἰουλίου, και Η Δ' Κληρώσις θά γίνῃ τὴν 15 Οκτωβρίου.

Εἰς ἐκάστην τῶν Κληρώσεων τούτων θά συμμετάσχουν οἱ ἔχοντες προπληρωσῇ συνδρομήν ἔτησιαν, ἑναμηνον, ἔξαμηνον ἢ τρίμηνον, ἔντος τῆς ὁποίας θά συμπερι-λαμβάνεται ἡ ἡμέρα καθ' ἣν θά γίνεται ἡ Κλήρωσις.

Ό ἀριθμὸς τῆς ἀποδείξεως πληρωμῆς ἐκάστου συνδρομητοῦ, εἶνε και ὁ ἀριθμὸς τοῦ Λαχείου. Η δὲ ἀπόδειξις αὕτη θά πληροφωρῇ τὸν συνδρομητὴν ἀκριβῶς εἰς πῶσας και ποῖας Κληρώσεις δικαιούται νά λάβῃ μέρος, ἀναλόγως τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἐγγράφεται και τῆς διαρκείας τῆς συνδρομῆς του.

Ἐννοεῖται, ὅτι ὄχι μόνον οἱ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομήν των, ἀλλά και οἱ νέοι ἐγγραφομένοι συνδρομηταί, εἴτε ἀπευθείας εἴτε διὰ Ἐξουσιοθέτου, λαμβάνουν μέρος εἰς τὰς Κληρώσεις τῶν Δώρων.

ΚΑΙ ΕΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

Και τὸ μὲν Λαχεῖον εἶνε διὰ τοὺς τυχεροὺς. Αλλά δι' ὄλους ἐν γένει τοὺς προ-θόμους ὑπάρχει και ἔν βραβεῖον, τὸ ἔξῃς: Τοῦς 7 τέρμοις «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1899 ἔως 1905, ὠν ἕκαστος τῖραται δρ. 7, καιὸς και τοὺς 7 τέρμοις τῶν ἐτῶν 1906 ἔως 1912, ὠν ἕκαστος τῖραται δρ. 8, οἱ ἐγγραφομένοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομήν των μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου ἐ.ε., δικαιούνται νά τοὺς πάρουν, ὄλους μαζί ἢ ὄσους θέλουν, πρὸς δρ. 4 ἕκαστον. Πρὸς τοῦτο διετίθησαν 50 ἀντίτυπα ἕκαστον τῶν ἀνωτέρω τέρμων, (ἐν ὄλων τέρμοι 700) διὰ νά πωληθοῦν μόνον εἰς τοὺς ὡς ἄνω προνομηθῶντες συνδρομητὰς και μόνον με-χιρὶ τῆς 30 Νοεμβρίου. (Μετὰ τὴν προθεσμίαν αὕτην, ἡ μετὰ τὴν ἐξάντηλσιν τῶν 50 ἀντι-τύπων ἐκάστου τέρμου, τὸ προνόμιον παύει). Οἱ τέρμοι αὐτοὶ εἶνε 14. Και ἄν π. χ. τοὺς παραγγεῖλη κανεὶς ὄλους, θά ἔχη εὐθὺς μίαν ἕκπασιων, ἔνα δάρον ἀπὸ 49 δραχμῆς.

Ἄλλ' ἀνεξαρτίτως δάρων και βραβείων, ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς εἶνε τὸ πρῶτον καθήκον κάθε καλοῦ συνδρομητοῦ. Και αὐτὸ τὸ καθήκον προσκαλὸς σή-μερον τοὺς φίλους μου νά ἐκκληρώσουν ὄσον τὸ δυνατὸν ἐνωρίτερον και νά μου δεῖξουν ἐμπράκτως τὴν αγάπην και τὸν ζῆλον των.

Δελτία Ἐγγραφῆς θά σὰς μοιρώσω με αὐτὸ ἡ με τὸ ἐρχόμενον φύλλον. Αλλά γνωρίζετε, ὅτι τὸ Δελτίον δὲν εἶνε ἀπαραίτητον. Μία ἐπιστολὴ εἰμπορεῖ ἔξαίρετα νά τὸ ἀντικαταστήσῃ ὃ δὲ ἀσφαλῆστερος τρόπος τῆς ἀποστολῆς χρημάτων, εἶνε ἡ Ταχυδρομικὴ Ἐπιταγή. Ἐμπρός λοιπόν! Σὰς περιμένω.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθηναί, 38, ὀδὸς Ἐδριπίδου τὴν 17ην Ὀκτωβρίου 1912.

ΚΑΙ αὕτην τὴν ἑβδομάδα εἶχα πολλές ἔγ-γραφὰς και ἀνανεώσεις διὰ τὸ ἐρχόμενον ἔτος. Εὐχαριστῶ τοὺς καλοὺς μου αὐτοὺς φίλους και ἔλπίζω, ὅτι τὴν μάλιστα πὸν δημοσιεύ-εται και ἡ τακτικὴ Προσκλήσις, θά σπεύσουν νά τοὺς μνηθῶν και οἱ λοιποί.

Ἀφῶ ἦσαν ἄσπεντα, Χρυσοσηγήμια, τί νά γίνῃ! Ἐλπίζω νά δυναμώσης γρήγορα και νά ἐπαναλάβῃς τάχαπτήτα σου μαθήματα. Προσπάθησε τὴν νά μὸς ἐγγράψῃς τὴν φί-λην σου.

Βαθυὴ Ἐλληνοπούλα, ἡ εὐχὴ «πὸν ὅταν εἶναι ἀπὸ γιλιάδας στύματα» (δὲν λές ἑκατομμύ-ρια;) ἐκκληροῦται ἔντος ὀλίγου. Σὺ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου. Τὸ λάθος ὡς θά εἶδες, ἐδιορ-θῶθῃ: Ἐνδεκα εἶνε τὰ Ἐσσημά σου. Δεκαπέντε ἡμέρας ἔκαμε νά ἔλθῃ ἡ ἐπιστολὴ σου!

Εὐγε εἰς τὸν ἀγαπητὸν μου συνδρομητὴν Δ. Π. Ἀένωσον. Εἶνε μικρὸς, ἀλλά τὸ καθήκον του πρὸς τὴν Πατρίδα τὸ ξεύρει. Και μόλις ἔμαθεν ὅτι ἡ Ἑλλάς κἀμεν πόλεμον, — ὁ φί-λος μου μὲνε εἰς τὴν Αἴγυπτον, — ἄμέσως ἐμάχτεσε τὰς οἰκονομίας του, καθὸς και τοῦ ἀδελφοῦ του, και ἔκαμεν ἔνα τσέκ ἀπὸ 24 φράγκα διὰ τὸ Νοσοκομεῖον τῆς Πριγκηπίσσης Ἄλλης. Και πάλιν εὐγε εἰς τὸν μικρὸν φι-λόπατρην και εἰς τὸν ἀδελφόν του!

Ό Ἀλέξανδρος Μανουκοῦδαντὸς μὸς γρά-φει, ὅτι εἰς τὸ Γυμνάσιον τῆς πόλεως του ἡ ἰδέα τοῦ νομματοῦ ἐτέθη εἰς ἐνέργειαν. Κάθε πρῶτὸ οἱ μαθηταὶ ὄλοι ὄριπουν ἀπὸ μίαν πεν-τάραν ἢ μίαν δεκάραν. Και μαζεῖονται, μόνον ἀπὸ τὸ Γυμνάσιον, 400 δραχμαὶ τὸν μῆνα διὰ τὰς οἰκογενεῖας τῶν πτωχῶν ἐφεδρῶν.

Εἶ, εἶνε κατὶ τί!

Η Μπαρουτοκωνισμένη Γαλανόδενκη, ἔνα παιδί γεμάτο ἔνθουσιασμό, ἐπέτυχε νά κατα-ταχθῇ ἐθελοντῆς με τοὺς Κρητὰς φοιτητὰς και τώρα φεύγει γιά τὴ Δύσα. Η εὐχὴ μου τὸν συνοδεύει. Γρήγορα νά ξαναγυρῇσι νικητῆς!

Ό φίλος μας Ἄγγελος Ἀθωρινὸς μὸς γρά-φει ἀπὸ τὴν Νέαν ὸροση. Ἐπήγῃε πρὸ ὀλί-γου ἔκει διὰ νά σπουδᾷ τὴν ἠλεκτρολογία. Ἄλλά τώρα πὸν ἔχομεν πόλεμον και εἶνε ἐπί-στρατος, τί θά κάρῃ; Θά ξαναγυρῇσι βεβαία, διὰ νά κάρῃ τὸ καθήκον του. Ὄστε δὲν ση-μαίνει πὸν δὲν ἐπέφρασε νά με ἀποχαιρετηθῇ, φεύγων βιαστικὰ. Γρήγορα θά τὸν ξαναἶδῃ.

Ἀπὸ τὸ ἰσοστάτων γράμμα τοῦ Τσελλο-κόρσιου ἀντιγράφω αὐτὰ: «... Ἡμέρα ἑλευ-θερίας, ἔθνικῆς, ἔγια ἐάν τὴν 25 Μαρτίου. Τὸ ἔτος 1912 ἀπέψη χρυαμένο βραβεῖα τὸ δρόμο του και ἔπειτα ἀπὸ αἰῶνος ἀκόμη θά τὸ ἐνθυ-μοῦνται οἱ ἀπόγονοί μας και θά λένε τὸ 12, ὅπως λέμε τώρα μὲς τὸ 21». Και παρακάτω: «Πῶς θά ἦθελα νά κατοικοῦσα τὴν Λά-ρρισα! Γιά νά εἶμαι πὸν κοντὰ ἐτὸν πόλεμο, γιά νά φάνῃ τις ταῦτιά μου ὃ ἦχος τοῦ κανο-νιοῦ!... Τώρα πιά; ὃ ἦχος τοῦ κανονιοῦ ἀκούεται καλλίτερα... ἀπὸ τὴν Πόλι!»

Ἐλαβα τὴν φωτογραφίαν σου, Ἠρώδις τοῦ 21, κ' εύχαριστήθηκα πολὺ πὸν σ' ἔγραφέισα. Ἦτσι, νά μὸς στέλλῃς κάθε τὸσον, διὰ νά παρακολουθῆ τὴν ἀνάπτυξίν σου. Και ἔπειτα, ποῖος ξεύρει, καμμιά φορά, καμμιά φωτογρα-φία σου εἰμπορεῖ και νά χρησιμοποιηθῇ...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνεται: «Προσευχή» τοῦ Τέλλου ἄγρας — «Πὸς ἔγεινε ἡ Σημαία μας» τοῦ Ἀ-θανασίου Διάκονου — «Ὁ γέγονας μὸς ἐφε-δρος» τῆς Ἑλλάδος τοῦ Πήρα — «Ἡ γιορτῆ τῆς Σημαίας» τοῦ Παυελλήνιον Πόθου. — Μι-κρά διάφορα διαφόρων.

Απορρίπτονται: «Στόν Όλυμπο» και «Χάριν τής Πατρίδος» (απόφραξη τών πολιτικά και πατριωτικά θέματα πρὸς τὸ παρόν εἶνε πολύ ἀνώτερα τῶν δυνάμεών σου.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανοῦται, ἀν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ.1.Τῆ ἐγκριζόμενα ἢ ἀνανοῦμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1912. Ὅσα συνοδεύονται ἔκτ. α. ἀνήκουν εἰς ἀγνόη, καὶ ὅσα ἄπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Ἐανθὴ Ἀγραπυπέλη, κ. (Ε.Φ.) Πολικὸς Ἀσιῆ, α. (Π.Ν.) Κωστούς Βόσπορος, α. (Α.Σ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδένα πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἐξῆς: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις ἐκαστοῦ φύλλου λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπιπλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἢ ἄλλως. Προτείνονται μόνον οἱ ἐξόντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἐξόντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγορημένα, δὲν δημοσιεύονται. Ὁ ἐνὸς παρανεύσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσαν εἰσὶν οἱ προτείνοντες.]

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νᾶνταλλάξουν: ἢ Ἐανθὴ Ἀγραπυπέλη (11) μὲ Ἐργατικὴν Μέλισσαν, Ἀευκόπετρον Ἄγγελον, Κόρη τῆς Βονοῦ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Κορινθίαν Πρωτ. (ἐπιστήρα νὰ σοῦ στέλλουν τοὺς «Καιροὺς» τὴν συνδρομὴν σου, ὡς σοῦ γράφουν, θὰ στείλῃς ἀπ' εὐθείας;) Περούα (βραδίον ἐστειλε: δὲν εἶνε δυνατόν νὰ δημοσιεύθῃν τόσο «Περίπτωσι» καλλιτέρα νὰ διακόψῃς καὶ νὰ μοῦ στείλῃς τίποτε ἄλλο.) Ἀλεξάνδραν Χ. Β. (ναί, ἐπιτρέπεται) Ἀ. Κάρη. (ἔχει καλῶς ἐλπίζω νὰ ἐπιτύχῃς κανένα ἄλλον ἀρχότερα.) Χαρίτων Κον. (περιμένω νεότερας εἰδήσεις, ἀν δὲν σὲ ἴδω εἰς τὰς Ἀθήνας;) Ρόδον τοῦ Μαῖου (πολὸν μὲ συνεκίνησεν ἡ ὠραία πατριωτικὴ ἐπιστολή σου) Ἀθρὰν τῆς Μουρσιώσος (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν· ναί, πολὺ συγχαρητικὸς ὁ λόγος τοῦ Ἀρχιμανδριτοῦ σας) Ναυκρατοῦσαν (ἐστειλε) Κραυγὴν Νίκης (δὲν εἶται βέβαια μόνη σὺ παῦ ἐγεννήθης τὸ 1897· ἐπειτα ἡ ἡττα ἐκείνη ἐξεπλήθη τώρα μὲ τὸ πικράπῃ, οἷστε κανένα λόγον δὲν ἔχεις νὰ ἐντρέπῃσαι) Βασ. Ν. Ματθ. (ἐκράτῃσα σημεῖωσιν) Ἀφροδίτη τῶν Μεδίκων, Τέλλον Ἀθρὰν, Σηματοφόρον Ἑλληνα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 17ην Ὀκτωβρίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεγές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

133ος Διαγωνισμὸς Ἀύσεων Ἀυγούστου—Νοεμβρίου (Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 25ης Νοεμβρίου)

478. Λογοπαλαιτικὸς Δεξιγμοσ Δυὸ γένη κ' ἕνα σύμφωνον Εἰς τὴν σειράν ἐμπήξαν Καὶ παλαιὸς φιλόσοφος Τὰ τρία ἐγνήξαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους 479. Συλλαβόγμοσ Τὸ πρῶτον γράμμα Καὶ ἕνα, δυό, Πάμε στὴν Κόλασι Μὲ τὸ καλό!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰαίδος 480. Μεταγραμματισμὸς Βγάλε ἰώτα, βγάλε οὐ Καὶ θὰ ἴδῃς εἰς τὸ λεπτὸ, Κάποια πόλις μακροὴ Νόμισμα πῶς θὰ γενῆ. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παπαγαλοῦ τοῦ Τσαόρου

481. Ρόμβος

- * = Σύμφωνον.
*** = Ἀντωνυμία.
**** = Φυσικὸν φαινόμενον.
***** = Ἑλλην ποιητής.
***** = Νῆσος τοῦ Ἀγγαίου.
*** = Τρώγεται.
* = Σύμφωνον.

Καθότως δὲν σχηματίζονται παντοῦ τ' αὐτά. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Καρδιάς

482. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Κυβολέξου.

Τῆ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς συμφώνου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄλλα τόσα λέξεις, ἀποτελούσαι κατὰ σειράν Κυβολέξου:

- Ἦσαφ, οἶμα, ἀμὴν, ἀγὰς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑδατικού Χάνου

483. Μεταμορφώσεις

Τὸ μέρος διὰ 4 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ὅλον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαστροχαλαστοῦ

484. Ἀπορία

Τὶ πράγμα, τὴν ἡμέραν, μὲ ανοικτούς ὀφθαλμοὺς δὲν τὸ βλέπομεν, ἐνῶς μὲ κλειστάς τὸ βλέπομεν;

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Ὀνειρμένη Πατριδα

485. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς

Αἱ ἀρχαὶ συλλαβὴ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν περίφθιμον ἀρχαῖον μάντιν.
1, Πόλις τῆς Ἑλλάδος; 2, Ἀπόστολος; 3, Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου; 4, Μέγας Ἰταλὸς ζωγράφος; 5, Ὅρος Ἑλληνικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πόθου τῆς Κρήτης

486. Ἐλλιποσύμφωνον

οο - α - ιαοα - α - εοι - οι
Ἐστάλη ὑπὸ Χρυσάνθης Γ. Μωραΐτου

487. Γρίφος

Τὰ ρητὰ;
να να να να
να να να να
να να να να
να να να να
να να να να
να να να να
να να να να

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μάντσοφ Κάλχαντος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 11

413. Ἀριστα (Ἄρης, τά.)—414. Μόναχον-μοναχός.—415. Μουσική-συχή.

416. ΤΕΝΕΔΟΣ 417. Ὅταν λὲς καὶ ΔΙΝΕΙΑΣ δὲν τὸ κάνῃς, τὴν ὀ-ΕΛΒΕΤΙΑ πόληψί σου γάνεις. ΝΕΜΕΣΙΣ —418. Τὸ κρίνον. ΠΕΡΣΕΥΣ —419. ΑΝΑΦΗ-ΣΙΚΕΛΙΑ ΛΑΓΟΣ (Ἄλβα-Φόλος, ἩΣίοδος).

—420. Φιλεῖ ἑαυτοῦ κλεῖον οὐδεὶς οὐδένα.—421. Ὁ Γανυμήδης ἦτο ὠραῖος ποιητὴν (ο γὰ νῆ μὲ δις - ἢ τὸ - ὠραι - ὡς πῆ μὲν).

Οἱ ἀλλασσοντες κατοικίαν Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώ-νουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστελλόντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταίνιας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον, μὲ παρὰ τὰ στοιχεῖα τῶν διπλοῦν, καὶ μὲ κεφαλαία τὸ τριπλοῦν. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγότεραι τῶν 15 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, εἶτοι καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαία ἢ παρὰ τὰ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ἀπολογίζεται ὡς ἕξ λέξεις ἄπλαι.—Αἱ μὴ συνοδευόμενα ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελία δὲν δημοσιεύονται.]

Μετῆ γὰριν σπουδῶν εἰς Νέαν Ὑόρκην ὁ Ἄγγελος Ἀγγερινός. (1Β', 303)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ

Παρακαλοῦνται ἅπαντα τὰ ἀπανταχῶθεν μέλη τοῦ «Παλαμήδους», νὰ ἀνανοῦσιν ἢ μὲ τὰς συνδρομάς των, παρελθούσης πρὸ πολλοῦ τῆς Ἀ' τριμηνίας. (Ἐκ τοῦ Γραφείου τοῦ Προέδρου.) (1Β', 304)

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ, εἰς δύο τόμους, θὰ ἐκδοθῇ ὑπὸ τοῦ Βιβλιοπωλείου τῆς Ἑσθίας μετὰ τὴν πόλεμον, ἐπισημασμένης τῆς ἐκτύπωσος εὐθὺς ὡς τὸ ἐπιτρέψουν αἱ περιστάσεις. Ἐκδότης, Ι. Δ. Κολλάρος.

ΕΒΔΟΜΑΣΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 45ου ΦΥΛΛΟΥ

(*Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 409)

ΛΘΗΝΩΝ: Ἄλ. Π. Ἀποστολίδης, Ἀθ. Ζ. Χανιώτης, Θεοδ. Παναγιωτόπουλος, Ἐσαγ. Κ. Γεωργίου, Δρόσος τῆς Πρωίας, Λυτωμάτεσσα τῆς Ἀνατολῆς. ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Στυλ. Τριμιγκρασ.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ἌΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Τούλα Παπαχρονοπούλου. ἌΡΓΟΥΣ: Βασ. Πήτας.

ΙΘΑΚΗΣ: Π. Γ. Ἀσούνης. ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ὀλγα Θ. Καζιάνη. ΛΕΧΑΙΝΩΝ: Ρόδον τοῦ Μαῖου (13) ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Θεοφ. Γ. Καβρυθῆς ΠΑΤΡΩΝ: Πατριὸν Ναυτοπόπουλο ΠΕΤΑ (*Ἀρχὴ): Ἰωαν. Γ. Ἀλεξίου. ΣΠΑΡΤΗΣ: Ν. Ι. Κίνας, Λεων. Ν. Σπανόπουλος, Βασ. Κ. Παπαδόπουλος. ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ἀγγυρὸς Ι. Μιχαῆλ, (44, 45)

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Ζαφουτίς (44, 45)

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόνων ὄρθην τὴν λύσιν τῶν ὀνομάτων ἐπέδωσαν εἰς τὴν Κληρωτὶδα καὶ ἐκλήρωθη ἢ ἐν Ἀθήναις ἈΘ. Ζ. ΧΑΝΙΩΤΗΣ, ὁ ὁποῖος ἐνεργῶς διὰ τρεῖς μῆνας, ἀπὸ τῆς Νοεμβρίου. Πλεονάζουν λεπτὰ 10 διὰ τὸν προσεχὴ Διαγων.

Τῶν ἀποστελλαντῶν ἄνσω δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρουσι, οἷτε οἱ ἀποστελλαντῶν πεντάλεπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματισμὸν ὀνοματικῶν 10 παρα ἰσοδυναμῆ μὲ 5 λεπτὰ ὡστε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματισμὸν 20 παρα).

Τοῦ κ. Ε. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ, τοῦ συνεργάτου μας ΕΦΙΛΩΝ:

“ Τ' ΑΞΕΧΑΣΤΑ ”

(Ἀναμνήσεις τοῦ 1897)

τιμώμενα διὰ πάντα ἄλλον δραχμὰς δύο, παρέχονται εἰς τοὺς συνδρομητάς μας ἀντὶ μᾶς μόνον δραχμῆς καί, ταχυδρομικῶς ἀποστελλόμενα, ἀντὶ φρ. 1,10.

Αἱ παραγγελίαι, συνοδεύόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου, πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὁμορφίας καὶ ὑπὸ τοῦ Ολοκρινικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα εὖριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with subscription rates for different regions and publication details. Includes columns for 'Εσωτερικὸς', 'Ἐξωτερικὸς', and 'ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ'.

«Μακρόθεν ἤρχοντο ὀλοταχῶς δύο ἵππεις.» (Σελ. 413, στ. β')

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΝΔΡΕΪ ΒΑΛΔΕΣ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Μ' (Συνέχεια)

Ἵπῆρχον πολλὰ φιαλίδια, στεγανῶς πωματισμένα, τὰ ὁποῖα εἶχαν πραγματικῶς χλωροφόρμιον. Προνοητικὸς ἄνθρωπος, ὁ ὠραῖος Ἰσπανὸς ἦτο ἐτοιμος διὰ κάθε περιστάσει.

Ἵπῆρχον ἀκόμη διάφορα χαρτιά, δύο μικραὶ δέσμα: ἀργεντινῶν χαρτονομισμάτων καὶ τέλος τρεῖς φωτογραφίαι, δεμένα καὶ μετὰ μίαν ταινίαν εἰς τρόπον, ὡστε τὰ πρόσωπα νὰ εἶνε κρυμμένα ἀπὸ μέσσα. Ἄλλ' ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ φωτογράφου, ἀπὸ τὸ χροῖμα τοῦ καρτονίου, ὁ Πέτρος τὰς ἀνεγνώρισε. Ἐβρεμε τόσον, ὡστε τοῦ ἔπεσαν ἀπὸ τὰ χέρια. Ὁ Ἀντώνης τὰς ἐσῆκωσε, ἔβλεψε τὴν ταινίαν καὶ γνωστότατα πρόσωπα παρουσιάσθησαν.

—Ὡ, πατέρα μου! πατέρα μου! ἀνέκραξε μὲ λυγμοὺς ὁ νέος· τί σ' ἐκάναν;

Αἱ φωτογραφίαι τῶντι παρίστανον τὸν μαρκήσιον Ριονσαί, τὴν μαρκησίαν καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον, φωτογραφημένον μετὰ τὴν Καμίλλη.

Ὡς ἐνθυμείσθῃ, ὁ Σάρδας, μετὰ τὸ ἐγκλήμα, διὰ νὰ δυσχεράνη τὴν πιθανὴν ἀνῆρσιν, ἐπέφην αὐτάς τὰς φωτογραφίας, τὰς ὁποίας ὁ κ. Ριονσαί εἶχε πάντοτε ἐμπρὸς τοῦ, διὰ νὰ ζῆ ποριστέρον μὲ τοὺς προσφιλεῖς του ἀπόντας.

Ἄλλα διατί τὰς ἐφύλαττεν ἀκόμη εἰς τὴν τσέπην σου; Μυστήριον.

Ὁ Ἀντώνης, ἄφωνος ἀπὸ ἐκστασιν, τὰς ἐκύτταξε κ' ἐθαύμαζε προπάντων τὴν μαρκησίαν.

—Τὶ ὠραία ποῦ εἶνε! ἐπιθύριζε. Σὰν κορίτσι μοιάζει... Ἀμὴ ὁ κύριος μαρκήσιος; ... καὶ ὁ μικρὸς μου φίλος; ... καὶ ἡ ἀδελφοῦλα του; ... Ἀ, τί ὠραία συγκοίτη!

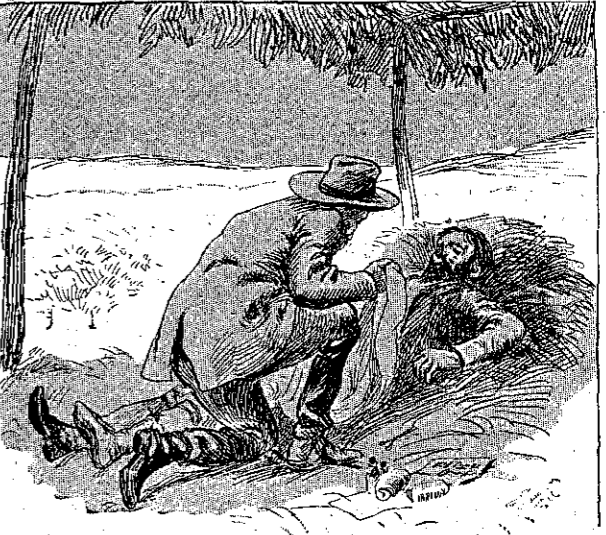
Ἡ ὠρα ἐπερνούσαν. Ὁ Πέτρος, βυθισμένος εἰς τὰς θλιβεράς του σκέψεις, δὲν ὠμιλοῦσε πλέον. Ἐκλισε...

Ἐξαφᾶ ἀνετινάχθη. Πρὸ μίσε ἤδη στιγμῆς ὁ Ἀντώνης ἤχροατο.

Μακρόθεν ἤρχοντο ὀλοταχῶς δύο ἵππεις. Ὁ κρότος τοῦ διπλοῦ καλπαμοῦ ἠκούετο εὐκρινῶς.

—Νὰ τὸς κήολα! εἶπεν ὁ πουλπέρος· φέρνει τὸ γιατρό.

—Ὁ μικρὸς θὰ μὲ κατήγγελλε! ἐξηκολούθει νὰ παραληρῇ ὁ Σάρδας· γρήγορα λιπὴν ἄλ Κάμπο, κ' ἐκεῖ πιά... κότσι-κότσι τὸ λαίμω!.. χὰ, χὰ, χὰ!...

«Ἀπὸ τὴν ἐξέτασιν τοῦ τραύματος δὲν ἐφάνη διόλου εὐχαριστήμενος...» (Σελ. 414, στ. α')